

8JH-1
—
α19

Natasha
Lako

*E para
fjalë
e botës*

POEZI

814-1

219

Natasha
Lako

*E para
fjalë
e botës*

POEZI

SHTËPIA BOTUESE «NAIM FRASHËRI»

E PARA-FJALË E BOTËS

... Është fjala e thjeshtë «nënë»
e para që shqiptojmë,
dhe qesh ajo edhe rri zgjuar
kudo që ne jetojmë.

Oh, nënë, nënë! Te trupi juaj
fillon atdheu vetë,
me emrin tuaj çdo foshnjë e vogël
thërret gëzimin dhe jetën.

Dhe rritet, ngrihet hap pas hapi
e para fjalë në botë,
dhe emrin tënd Partisë ia japim, —
gjithçka kjo do të thotë...

VIZATIMI I PARË

Vizatimi i parë, më i thjeshti-dielli
nën dorën e njomë të fëmijës.

Unë bëj një rreth të artë
brenda të cilit piqet jeta;
rrezet i nxjerr fëmija ime,
në fletoren e bardhë hyn drita.

Kështu krijofshi gjithnjë, gjenerata,
diellin e madh me rreze të arta...

KAM PËR TË SHKRUAR NJË VJERSHË PËR PRAGUN

Kam për të shkruar vjershë për pragun —
të lëmuarin, të thjeshtin,
E zënë erërat dhe s'e zënë dot,
e zënë shirat, s'e zënë.

Asgjë nuk ulet dot në prag,
gjithçka mbetet e lehtë,
dhe kur shqiptari hedh një hap,
atje hedh vallen vetë.

Kapërcyen aty legjendat dhe dasmat,
vargjet dhe këngët e festës,
po kurrë nuk shkeli hasmi
në dy pëllëmbë të jetës...

P O E Z I A

Tani mundohem të gjej
cili është për këngën tingulli i parë:
zhurma e hapave të mi në rrugicën e lagur,
tringëllima e një pike shiu që kthehet në akull,
fëshfërima e fletëve...

Jo, vjen më nga larg - uturima e fjalëve;
del më thellë,
si fillimi i shqotës
nga një ditë e nxehtë...

(Si zhurmë e betejës,
nga prekja e metalit në linjë,
e linjës me gjakun,
kur nëna e dëshmorit vë në gjoks dekoratën.)

Kanë këngët e mia tingull të parë
zhurmat e ashpra, betejat e fjalës,
gjëmimin e komunistëve në nëntor 8,
kur lindi jehona që rron përjetë.

Përcill, përcill jehonën e madhe,
nga dheu plot hekur te kumbulla e bardhë,
nga pikat e shiut te breshri i rrallë,
nga sytë e mprehtë, te këmba e armës...

Vjen jehona e orës vendimtare,
derdhet në shkronja, në abetare
e lulet e të rënëve përcjellin jehonën e vjeshtës,
nga petalet e kuqe në fletët e bardha të vjershës...

SYRI I KOHËS SIME

1.

Një grusht vitesh...

Toka disa herë u rrotullua rreth diellit,
Shqipëria ngrohu faqen e saj të bardhë...

2.

Jeta jonë

ka pasur të rëndë

si gurët e varrit

500 vjet.

Një grusht vitesh hëngrën pesë shekuj, si ha deti
kripën.

Një grusht vitesh me 500,
një milion «me një mbret dyzet milionë»,
një partizan me dhjetëra gjermanë,
dhe plumb për armiqtë çdo sy dhe çdo gur, —
një grusht vitesh që nuk arrin t'i numërosh kurrë.

(Orët diellore i bëmë sa vitet,
pika e djersës lëviz si akrep...
Vëllezër, motra,
koha sa i japim, na jep.)

3.

Keni ndier si mblidhet bota në zemër,
si rëndon kraharori nga gjaku që rrembat mbush;
një shtrëngim nga ana e majtë,
një gëzim nga shqetësimi i gjatë, —
ja ç'është një grusht.

Po Shqipëria

ç'ndien në zemrën e saj,
ç'mbledh më tepër se një bir?
Në anën e majtë, në zemër, mban

—komunizmin.

4.

Unë jam grua e zakonshme
dhe për shtat më shkon çdo fjalë e mirë,
mendimet m'i bluan
zemra e Shqipërisë.

Asaj i sjell ditë e natë
gjakun tim të kuq,
emrin tim të pastër.

Dhe syri i kohës sime sheh më thellë,
dhe syri i kohës sime sheh më gjatë, —
pas rrjedhës së lumenjve të mi të rrëmbyer
sheh dhe një tjetër të turbullt, të ngadaltë.

Lumë njerëzish,
lumë ngjarjesh,
orë të fundme të shekujve dembelë
të zgjatur, të nxirë, të vyshkur, të prerë...

Kolerë, skamje, drogë
grevëthyes, socialdemokratë dhe revizionistë,
shoqëri ndërkombëtare
hyjnë nëpër filtrin e kohës, —
kullon djersa proletare.